

Den uforbederlige bibliotekar

Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

<https://uforbederlig.dk>

Udarbejdet af Niels Jensen

J. L. Lysen

Raven.

Eventyr-Opera i fire Acter af H. C. Andersen.

Musiken af J. P. E. Hartmann.

Personerne:

Millo, Konge af Gratombrøsa. Hr. Hansen.
Tennaro, hans Broder — Nyrop.
Norando, en mægtig Magister og
Herlser paa den afrikanske Kyst. — Gerslew.
Armilla, hans Datter Fru Liebe.
Aniello, Admiral Hr. Schram.
Kloerspaerude, Hof-Overvaage-
mester — Phister.

Elementaander, Genier og Vampyrer.
Livvagten og Solfet.

Mercuccio, Officer ved Livbaaten Hr. Eckardt.
Smeralda, en rig gammelagtig Dame Fru Sahlgreen.
En Matros, Parcarole-Sanger. Hr. Zinck.
Deramo, en Lustaand Hr. A. Andersen.
Tre Savfruer, { Fru Eckardt.
 { Fru Nielsen.
 { — Lange.
En Vampyr, Hr. A. Meyer.

Solo-Dansben udfores af Høstenerne P. Fredstrup og S. Price,
samt d'fr. Goppe og Scharrf.

Første Act.

(En bys Bjergbule. Jordaanderne hamre Metallet
ud af Fjeldet, saa hammerflaene glee Gienlyd i de
bølvede Gange; Kildens Ulser sidde i forskellige
Grupper og synes at fortælle, medens Luft- og Ild-
aander i deres Virksomhed komme og forsvinde. Paa
et fremspringende Fjeldhulfe sees Norando; en flare
Elementaander bringe ham forskellige Gæster.)

Chor.

I Bjerget hamre de Derge smaa,
Med Kløgt og med Kraft de Malmet flaa;
Der Ildaaenden løfter sin røde Vinge,
Fra Flintestenen hans Smaabørn springe,
Som Gnister de tumle sig ud og ind,
Mens Luftaanden rider paa Hvirvelvind!

Kildens Ulser.

Du klare Åa
I Søltin blaa!
Hvad der rører sig i Fjeldet
Riske Du fra Kildevældet,
Syng det for de Blomster smaa,
De vil nok din Sang forstaae.

Chor af Elementaander,

(holende sig for Norando,
Gylbne Frugter, Perler klare
Offre Dig vor Andelskare!

Norando (arundende).

Kamp og Fare Diet suer;
Mit en ukendt Næbsel truer,
Dog jeg blodigt stride vil
I det store Gaadespil.

Chor.

Itid og Vølge, Luft og Fjeld
Syngte Dig, Norando, Høi.

Deramo (haarer plubselig foran ham).

Paa Stormens Vinge

Jeg loang mig hid et Stræffens Bud at
bringe;

Hvad Du har tabt, Dig Intet her erstatter,

Viid, at Armilla — —

Norando.

Hal min Datter!

Deramo.

Hun stod paa Slottet, stueb' over Havnen,
Da kom et Skib, en Yngling sad i Staven;
Han bragte fjeldne Sager, sagde Nygtet —
For dem at see, din Datter sleg ombord,
Dg strax forræderisk imod Pligt og Ord,
Han seiled' bort — —

Norando og Choret.

Han er med hende flygtet — ?

Deramo.

Ja, flygtet! Nævet fra sin Faders Bryst,
Hun gjennem Taarer seer mod Hjemmets
Kyst.

Norando.

Ha, standser den Frelle!
Hvirvler i Døbet den flygtende Snekke,
Synger ham Hevnen i Stormens Brag,
Naar han omslænner det sunkende Brag.

Deramo, samt Hav- og Lustaander.

De hvide, sorte Bølger, med Stum saa høit
som Sneen,
Vi væltebe mod Skibet og sang i Stormen
„Beel!“
Men stolt det trodsed' Bølgen, som brød sig
mod dets Bryst,
Dg Næveren alt nærmere sig Hjemmets trygge
Kyst!

Norando.

Var det den Næbsel, jeg i Anden skued?
Den Fare, som mig trued —?

Er Armen bunden?
Er Kræften svunden?
Nei, han skal bøde,
For Hevnen bløde,
I Dvaler ende,
Og tungt erkende
Hvad han forbrød.

(Her ud.)

Chor.

Ha, Hevn og Død!

Ved Strandbredden,
Iste langt fra Høvetstaden i Kong Minos Land.
(Musken udruller et Uveir, der lidt efter lidt afdæ-
ger. En Gølle ligger i Haven, en Vaad med
Seself roe mod Land.)

En enkelt Stemme og derpaa Chor.

Nu er den stærke Stormvind faret hen,
Nu vifter hver en Lustning mildt igjen,
Og for os ligger Hjemmets Kyst,
Ehi jubles af det fulde Bryst:

Hurra!

Hil det dybe Vand!

Hurra!

Hil vort Fædreland!

Hurra!

Delfinerne sig tumle; hvilte Spring!
Hør Skovens Fugle qvidde rundt omkring;
Næg siger fra hver Storskeens Top,
Der bliver rigtigt kraset op,

Hurra!

Neis! kom hjem igjen!

Hurra!

Det gjør godt, min Ven!

Hurra!

Aniello er fægen i Land med en Deel af Matroserne,
som staae Tætte op.

Aniello.

Nu rap Jer, Gutter! snart vi har Prindsessen!
Naa, hun vil gjøre Vine naar hun seer,
Hun er en Konges Brud! pynt Teltet
smukt

Med Konge-Krone og med Konge-Flag!
Ja, det er ægte Broder-Kjærlighed!
Om hundreb Aar de gamle Kjærlinger
Fortælle det for Børn, som en Historie.

Vise.

1.

Morsille sidder med Briller paa,
Fortæller om gamle Dage,
De Røllinger lytte, store og smaa,
De høre om Trold og om Drage.
Uh, uh!

— I Bjerget der sidder en sangen Mø,
Da kommer en Prinds over saltet Sø,
Og snart maae Trolden sulte,
Ehi han løber af med den Smukke!

2.

Men Skoven er sort og Veien lang,
Og Troldtsiet udspeculeret,
Hvaer sat det i Prindsen en eneste Gang,
Ja saa er han rigtig leveret.

Du, hu!

Nu kaster han Hjelmen — den bliver et
Bjerg,
Derover kommer ei Trold eller Dverg,
Det gloende staaer og lyser,
Saa hele Troldtsiet gyser.

3.

Nu holbes der Bryllup paa Slottet da,
Der danses ni Kongeriger,
Der danses, saa Stofsaalerne falde a'
De allerdeiligste Piger.

Du, ha!

Der leves saa fiint, der leves saa flot
Med røde Roser og Ublecompot,
Det staaer med hele Kræften,
Det varer ved til iaaften.

Men der er nogen Løgn i den Historie!
Løgn maa der til! Min Prinds er meer
hønet!

Prindsessen han forærer til sin Broder.
Der kommer hun; og Teltet er istand!
Nu bliver her en Klynken og en Tuden,
Lad dem om det! men jeg — jeg gaaer min
Veil!

(Gaaer med Matroserne.)

Jennaro og Armilla
(Gaae i Land.)

Armilla.

Sorg og Smerte

Aande i mit bange Hjerte;
Fader, Alt har mig forladt!

Jennaro.

Grød bog ikke!

Aftrø dine baade Blifke,
Solen stiger i din Nat.

Armilla.

Jngen Frelsens Trøst mig følger
Nøvet fra min Faders Bryst,
Havet vækter sine Bølger
Mellem mig og Hjemmets Kyst.

Jennaro.

Standts bog dine dybe Sukke!
Skædens Blomster skal Du plukke,
Flette dem i Krandske atter,
Alt her, for din Fod er lagt!

Armilla.

Kjend i mig Norandos Datter,
Skjæls ved Tanken om hans Magt!

Jennaro.

Lad hans Brede mig kun ramme,
Ei jeg frygter Hevne's Flamme,
Naar kun Du tilgiver mig!

Armilla.

Grunt Du spotter mig i Nøden.
Er der Frelse kun i Nøden,
Der jeg da vil søge dig!

Jennaro.

Hør mig, Prindsesse, hør mig denne Gang!
Vel kan mit Ord ei ganske hæve Brøden,
Dog skal jeg da staae mere skyldig for Dig.

Armilla.

Som Kjøbmand kom Du til min Faders
Land.

Med hielbne Sager, kostelige Perler,
Og da jeg sleg ombord for dem at see,
Du løstede' Anker, seiled' bort med mig!
Fribytter! —

Jennaro.

Nei! jeg er fyrst Millos Broder,
Han, som behersker dette stjerne Land.

Armilla.

Bebrager!

Jennaro.

Hør mig! lad mit Ord Dig trøste!
Velsignelse Du bringer dette Land!
Du bringer Frelse for et ædelt Liv!
O hør mig, lad mit Ord naae til dit Hjerte.
— Min Broder, Landets Drot og Førstefødt,
Har fra sin Ungdom altid elsket Gaaten;
For tre Aar siden, som han jog i Skoven,
Fandt han, dybt i dens Tøfse, et Gravsted
Af sneehvidt Marmor. Ud fra Buisen fløi
En fulskort Ravn, han skød den med sin Pils.
Det røde Blod faldt paa det hvide Marmor.
Da løb et Torbenskrald, og Ravnens Eier,
En grusom Trolld, Forbandelsen udtalte,
Alt til min arme Broder fandt en Dvinde,
Der var saa hvid som denne Marmorsteen,
Saa rød som Ravnens Blod, og havde Loffer,
Der vare sorte som dens Fjederham,
Han skulde lide alle Vanvids Dvaler,
Og samme Nu den strenge Dom var opfyldt!

Armilla.

I Sandhed, selfomt!

Jennaro.

Nær jeg har min Broder,
Kjær som mit Liv, som mine Vines Lys,
Jeg elsker ham saa høit et Hjerte kan.
Jeg speided', søgte rundt i alle Vuer,
Men sliq en Stjælnhed ikke var at finde;
Da kom en fremmed Pilgrim, Dig han
nævned,
Alt hos Norandos Datter Frelsen var!
Han lærte mig, at jeg, forklædt som Kjøbmand,
Dig skulde løfte paa mit Stib. Din Graad,
Min Anger ere Skyld i at først nu
Jeg siger det.

Armilla.

Og jeg tør troe dit Ord?

Jennaro.

Saa, ved min Broders Frelse, Du tør troe
mig!

Jeg har alt assendt Jilbud, han vil komme;
Snart Landets Væble vilse Dig som Dronning!

Armilla.

Ulykkelig om end jeg tilgiver,
Beundrende dit Mod, din Broder-Ømhed,
Min Fader aldrig vil tilgive Dig!

Arme Yngling, Du mig rører,
Hevnens Vænder Du tilhører.
Du hans Magt ei umgaae vil,
Døden er Du viet til!

(Gaar ind i Teltet.)

Aniello kommer tilfomt. Jennaro.

Aniello.

Min egen Prinds! jo, vi har Lykken med os!

Jennaro.

Hvad er det? Aniello!

Aniello.

Glædel Lykke!

Jeg kunde gjerne strax staae en Kolbytte,
Uaglet jeg er Flaadens Admiral!

Jennaro.

Hvad er der hædet Dig?

Aniello.

Hør mig, min Prinds!

Mens her I discurrered' med Brindsesien,
Trat jeg mig bort; da møder jeg bag Krattet
En Jæger stolt til Hest —, det var en Hest!
En saadan Stabelen, en saadan Dandsen
Jeg aldrig saa, og jeg har dog seet Hestel

Jennaro.

Det hielbne Dyr jeg kjøber til min Broder!

Aniello.

Det Samme tænkte jeg! men hør nu mere.
Saa havde Jægeren en Falk, dens Vinger
Var, som et Gulb, og Toppen rød og blå,
Og dertil, tænt engang, i Flugten tog den
En Agerhøne, een med hver en Klo,
Og med sit Næb en Sneppe, og med Halen, —
Det klinger lidt utroligt, dog det skete,
Jeg saa den tog med Halen en Fasan!
Og Navnet paa den Falk var Merrimack!

Jennaro.

Du er opfindsom, gamle Aniello!

Aniello.

I troer mig ikke, kom da selv og se!
Jeg for en Spotpris kjøbte Hest og Falk,
Modtag dem begge To, som en Foræring!

Jennaro.

Tak, gamle Ven. Men det er Kjøbsbarheder
Just for en Jæger, som min Broder er det.
Jeg tager mod din Gave, giver ham den,
Saa har Du glædet To!

Aniello.

Min egen Gut!

Jeg kunde næsten glemme al Respecten,
Og trykte Eder til mit gamle Hjerte.

Jennaro.

Du kjære Gamle!

Aniello.

Alt Signal er givet.

Kong Millo med det halve Fratombrosa
Nok kommer os imøde! Hvilken Fæst!
Men naar vi To er siden træt af Byen,
Saa lettes Anker, Hævet er dog beiligt!

Dise.

1.

Inde bag ved Byens Muur
Sibder man og bliver suur!
Fyl
See hen over Mark og Bang,
Svinger Fuglen sig med Sang;
Kom! vi vil den følge,
Flyve over Bølge!

Jennaro.

Flyve over Bølge.

Aniello.

2.

Godt er det at kunne see,
Bæk med Griller, Suk og Vee!
Bæk!
Livet, hele Guds Natur,
Det er intet Fangebuur.
Muntret Sind os selge
Lydigt over Bølge!

(Her ud.)

Jennaro.

Dybsødt er nu mit Haab, min bitter Længsel,
Alt, Millo! aabnet er dit Smertens Fængsel,
De dunkle Magters Hevn er nu fuldbragt,
Og atter stiger Solen i sin Pragt.

1.

Hvorfor kan jeg ei udfige
Tanken i mit glade Bryst?
O, det er, som Jordens Rige
Var for snevert for min Lyst.

2.

Glæde, Tak og søde Drømme
Smelte hen i Harmoni,
Og paa Tankens stærke Strømme
Svæve de mod Himlen fri.
(Musikken udbrudt hans inderlige Glæde-Glæde; han
synes hen i Drømmerier, da pludseligt have sig fra
Bølgerne tre Savsruer.)

Alle Tre.

Vee Dig, Jennaro! vee!

Den Første.

(Melodrama.)

Den stolte Falk, Du nylig fik, skal ei bin
Broder glæde;
Den Næbbet i hans Dine slaar, saa at han
Blod skal græde!
Men bringer Du ham Falken ei, tør Du
det aabenbare,
Strax bliver Du en Marmorsteen! fortvivl
nu i din Fare!

Jennaro.

Hal! hvad er det! fra Bølgens Strømme
I vassle mig i søle Drømmel

Alle Tre.

Vee Dig, Jennaro! vee!

Den Anden.

Den stolte Hest, Du nylig fik, vil ei bin
Broder glæde,
Ehi naar han sætter sig paa den, er Døden
brat tilstede!
Men bringer Du ham Hesten ei, tør Du det
aabenbare,

Strax bliver Du en Marmorsteen! fortvivl
nu i din Fare!

Jennaro.

Forbømte Skare! Dybets Gjegleværk!
Min Arm er stærk — —!

(Drager sit Sværd.)

Alle Tre.

Vee Dig, Jennaro! vee!

Den Tredie.

Og Pigen, som Du røvet har, skal ei bin
Broder glæde,
Hans Bryllupsnat Vampyrerne som Gjest
er' tilstede.
Men bringer Du ham Pigen ei, tør Du det
aabenbare,
Strax bliver Du en Marmorsteen! fortvivl
nu i din Fare!
(De forsvinde.)

Jennaro.

Vee, hvad har jeg hørt, jeg Arme!
Himlen kan sig ei forbarme!
Dybets, Hevnens vilde Flammer
Kalde mig til Stræk og Jammer!
Vee mig! vee! det var ei Drømmel
Hist de sank i Havets Strømmel
I mig, om mig, endnu runger
Dommens Ord fra Dybets Tunger!

(Analer.)

Høie Magter, see min Smerte!
Vanvid bruser i mit Hjerte!
Døden isner alt mit Blod,
Styrk min Sjæl, skjenk Kraft og Mod!
(Bag Scenen høres Musik og Jubel af Folket, som
nærmer sig med Kong Millo.)

Chor.

Hil Dig, Millo! hil Jennaro!

Jennaro.

Alt de komme!

Alt er omme!

Høie Magter, see min Smerte!
Vanvid bruser i mit Hjerte!
Døden isner alt mit Blod,
Styrk min Sjæl, skjenk Kraft og Mod!

(3 sin kongelige Vogn kommer Kong Millo, fulgt
af sit Lands Fjerneste og en Deel af Folket.)

Chor.

Der er Fryd i Kongeborgen,
Glæden har besejret Sorgen!
See dens høie, stærke Kerte
Flammer nu i Kongens Hjerte,
Lyser over Bjerg og Høie,
Straaler ud fra hvert et Die,
Smelter Sorgen i hvert Bryst;
Hil Dig, Millo! hil Jennaro,
Folkets Haab og Folkets Lyst!

(Millo (omfavner Jennaro).)

O elste Broder! Du har frelsen fundet,
Hver indre Kænte kraft, jeg Fred har vundet.

Jennaro.

O glade Lyst!

Jeg hviler atter ved min Broders Bryst.

Chor.

See hvor herligt!
 Trofast, kjærligt
 Begge hvile Bryst mod Bryst!
 — Hil Jennaro! hil Dig, Millo!
 Folkets Glæde, Folkets Lyst!

Millo.

Broder, Du mig Livet bringer!

Jennaro (affides).

Bee, jeg ei min Dval betvinger!
 Lysets hvide, stærke Stare,
 Frels os Alle af vor Fare,
 Hør mit Hjertes bange Raab.
 (Til Armilla, der, fort af Aniello, er traadt ud af Teltet.)

Stjenk min Broder Liv og Haab.

Millo og Armilla.

Underligt mit Hjerte slaar,
 Thi hvad mine bedste Drømme
 Viser mig i Lystens Strømme
 Levende for Diet slaar.

Aniello og Chor.

Hvid som Marmor, rød som Blod,
 Staaer hun der med Loffer sorte!

Jennaro.

Ja, det lyser for mit Mod!
 End er Frelsen ikke borte!

Armilla.

Underligt mit Hjerte slaar.

Millo.

Alt er salig Harmoni!

Jennaro.

Get, kun eet for Tanken søøver!
 Hvide Magter, slaar mig bi!

Chor.

Der er Fryd i Kongeborgen!
 Glæden har besejret Sorgen.
 (De drage bort i Triumf.)

Ende paa første Act.

Anden Act.

Sal paa Kongens Slot.

Baggrunden er skult med et stort Forbæng, der senere drages tilside, naar Armilla og hendes Damer træde ind. Kløerspaerrude gaar ene og alvorsfuld, tænksomme sig tilbage i gammel Tid, da Millo var betagen af onde Magter.

Kløerspaerrude.

Seg Hof-Overvaagemester,
 Som en Søvnens Seraph slaar.
 Lys! — Et Uhret ser Slag slaar,
 Som en Stare Længsels Præster
 Høje Hof-Staten gaar.
 — Majestæten er i Sengen,
 Jeg blev mager som et Hør,
 Jeg fik næsten guldt Couleur.

Kabnemordet her var Strengen,
 Som gav Angstens Melodi,
 Men see nu er det forbi!
 Gammel Vanes Hovedhængen
 Gaar endnu jeg Gamle i.

Millos Hoved

Er alter klart!

Han er forlovet,

Det er saa rart!

Trolden blev narret.

Høje Fratombrosa

Sanger i Vers og i Prosa;

Viva Brudeparret!

Det er ganske vist,

Det er rædsomt trist

For en gammel Cavaleer ikke at maatte sove.

Sundhed og Humør maa jeg leve,

Det er meer end Guld og grønne Skove!

Aniello (kommer ind).

Min egen Dreng! min brave Prinds, Jennaro!

Alt, tænkt Dig, Kløerspaerrude! han er gal.

Kløerspaerrude.

Hvad, er jeg gal!

Aniello.

Det sagde ikke Noget!

Men Prindsen er det! tænkt, jeg bragte ham

En Falk, saa mageløs, og saa en Hest;

To Dyr, som disse var der ei paa Jorden,

Dem bringer han Kong Millo til Stjensbæde,

Men i det Dieblis at Majestæten

Udstrækker Haanden for at tage Falken —

Kløerspaerrude.

Hvad da?

Aniello.

Saa trækker Prindsen ud sin Kniv

Og skærer Hovedet af det skjønne Dyr;

En Falk, der selv med Halen tog Fasaner.

Kløerspaerrude.

Han er gal!

Aniello.

Min egen, velsignede Herrel

Kløerspaerrude.

Er der Mere, saa tal!

Aniello.

Det bliver meget værrel

Kløerspaerrude.

Værrel værrel

Begge To.

Den velsignede Herrel

Aniello.

Jeg siger, væk med Falken! lad den ligge!
 Men Hesten! tænkt, her findes ei ved Høffet
 Og ei i hele Landet sig en Hest;
 Den kunde danbse, som en Danbsemester,
 Og gjøre Caprioler!

Kløerspaerrude.

Deilig! deilig!

Aniello.

Hvad Kong Millo vil besige Hesten,
 Saa trækker Prindsen ud sin gode Sabel,
 Og hugger begge Dyrets Forben over.

Kløerspaerrude.

Ud! begge Dyrets Forbeen!

Aniello.

Stakkels Bæst!

Det falbt! falbt om paa mig og var spoleret.

Kløerspaerrude.

Han er gal.

Aniello.

Min egen, velsignede Herrel

Kløerspaerrude.

Atter Pine og Qval!

Aniello.

Og det kan blive værrel

Kløerspaerrude.

Værrel værrel!

Begge To.

Den velsignede Herrel

Kløerspaerrude.

Det er ganske vist,

Det er rædsomt trist,

Skal jeg gamle Cabaleer atter ikke kunne sove.

Begge To.

Sundhed og Humeur maa jeg love,

Det er meer end Guld og grønne Stove!

(De stige op paa Galleriet. Baggrunden aabnes, Armilla med sine Damer træder frem.)

Chor.

Nu har vi stættet dit deilige Haar

Og iøst Dig Brudebragten;

I kongelig Gal, søm Dronning Du staaer,
Oversiraalende Pragten!

Armilla.

Det er som om mit Liv begyndte nys,

Jeg føler mig saa glad i Sjæl og Tanke.

— Min Fader gav mig aldrig Fader-Rys,
Her føler jeg et Hjerte mod mig banke.

Chor.

Vi føre Dig frem ved Harpers Klang,

Til Sang bliver Ungmens Tale;

Hjertet selv har sin bedste Sang

Hos Bruden i Bryllupsale.

(De føre hende op af den brede Trappe til Galleriet.)

Millo (træder ind).

Hvo kan min Smerte lindre!

En Nædsels Tanke voxer i mit Indre;

Som nu, saa var han ingen Lid!

Jennaro! hal nu først jeg fatter klart din Id.

Du elsker hende selv! o vilde Smerte!

Armilla elsker han, o brist mit Hjerte!

Men kan han? Kan han? Altid Broder om,

Mit Liv han trylleb' til en venlig Drøm!

Men hun er stjern — hans Hjerte flammer,

Hvad er ham da hans Broders Zammer.

Armilla og Choret.

Kongen staaer bebrøbet!

Millo.

Jeg troede ham suldsaft og prøvet.

Armilla,

(er traadt ned fra Galleriet og hen mod Millo).

Min kongelige Herre, mørk og sorgfuld,
Hvad fattes Dig! — Og ei jeg seer Jennaro.

Millo.

1.

Vi vare Brødre før i Fryd og Smerte,
Ved Blodets Baand, ved Venstabs stærke

Lyst,

Jeg lod ham læse Tanken i mit Hjerte,
Og aabent stod for mig hans Broder-Bryst.

2.

End lyser Solen med den samme Flamme,
Og Skoven grønnes, Havets Bølge staaer,
Alt er som før, kun han er ei den Samme!
Hvad her jeg tabte, aldrig meer jeg staaer.

Chor.

Sorg fylder Kongens Hjerte.

Armilla (til Millo

— idet hun giver Choret Tegn til at snerne sig.)
Udbtal din Sorg, din Smerte.

Millo.

De onde Magter raade endnu, troer jeg,
Og de er vakt, vakt i min Broders Hjerte.

Som nu, saaledes var han aldrig før.

See, eenfom suiger han sig om paa Slottet;

Han er saa bleg, hans Die suldt af Graad,

Han kan ei skjule Stormen i sit Indre!

Armilla, ja! Jennaro elsker Dig!

Armilla.

Hvad selsom Tanke vakktes i din Sjæl?

Millo.

Han elsker Dig! — Du veed hans Smerte,
Du skjuler den for mig! — siig mig kun Alt!
Selv at Du elsker ham!

Armilla.

Nei, aldrig, aldrig!

Han rev mig bort med Nøver-Arm,

Og jeg kun sølte Had og Harm!

Da om hiin Dommens Ord jeg hørte,

Hans Kjærlighed til Dig mig rørte,

Ved den jeg Dig og ham blev god.

Du kom, og da Du for mig stod,

Det var, som jeg en Ven gjensendte;

En Ven fra mine Drømmes Land,

En Barndoms Ven mig Himlen sendte;

I Kraft og Skjønhed stod en Mand.

Millo.

Du elsker mig! udbtal de Livsens Ord.

Kun mig Du elsker!

Armilla.

Ene Dig jeg elsker!

Millo.

Endnu i Dag, Du følger mig til Altret.

Armilla.

Endnu i Dag!

Millo.

Du gjør mig saa lykkelig.

Millo og Armilla.

Kjærlighed, du stærke Flamme,

Som gjør Himlen dobbelt stor.

Leben kan Dig ei fremflamme,
Stjønbt Du dybt i Hjertet boer.

Millo.

Ravnsløs Fryd mig gjennembræber,
Alt, o Alt er Kjærlighed!
Selv i Blomstens Duft den lever,
Den i Solen flammer ned.
Fuglen synger den i Stoven,
Dg for den er Himlen blaa.

Armilla.

Ja den straalet ned fra oven,
Blinker fra de Stjerner smaa.

Millo og Armilla.

Salig Fryd og salig Glæde,
Som ei tolkes kan med Ord.
Hele Himlen er tilstede
Paa vor lille, snevne Jord.

Millo.

Bed Dig opfyldes mine bedste Drømme.

Armilla.

O, sikkert, sikkert er Jennaro tro!
Kun Dig han elsker.

Millo.

Rævn ham ikke for mig,
Da især Blodet!

Armilla.

Alt han gjorde for Dig;
Hvor kan Du da saa haardt mistjende ham?

Millo.

Mistjende ham —! D'gib det var min
Brøbe,
Men nei! han elsker Dig. Selv Tanten
bræber.

Armilla.

Jennaro kommer! bæmp din Hestighed!
Hust hvad han var Dig!

Millo.

See! med sagte Fjed
Han sniger sig igjennem Buegangen.
Jeg skjuler mig bag Søilen der, og Du —
Ja, Du maa tale til ham, jeg vil lytte;
For Dig ubsofber han sit skjulte Andet,
Dg jeg skal vide — Du skal sande med mig,
Om jeg skal elske eller blodigt hade.

(Træder tilside.)

Jennaro

(Kommer, dybt indsluttet i sig selv).

Hvor findes der en Frelsens Vej for ham?
Naar Bryllups-Kloffen snart fra Kirken toner,
Hvorledes skal jeg kunde frelse ham?
Bampyrerne hans Hjerteblob vil drifte!
Jeg kan ei tænke, kan ei Redning finde!

(Seer Armilla.)

Armilla! vee mig, har hun hørt mit Ord!

Armilla.

Saa forrignfuld! — J' er ei meer den Samme!
D' sig mig Grunden! Frygter J' Morando?
Er det min Faders Magt, som ængster Eder?

Jennaro (affbes).

Vee! hun har hørt mig!

(Til Armilla.)

Ei jeg frygter ham.

Armilla.

D' sig da mig, hvad eller sig til Millo,
Den skjulte Grund til Ederes døde Smerte!
Vær glad! det er i Dag min Bryllupsdag,
Den Bryllupsdag, som J' saa varmt har
ønsket.

Jennaro.

J' Dag, i denne Dag! o nei, Armilla!
Fuldbyrd ei dette Bryllup, fly min Broder!
Han eller jeg maa dø! Hvad har jeg sagt!
Vee! vee mig!

Millo (træder frem).

Vee! nu har Du røbet Dig!

Millo.

Blodet syder, Barmen brænder!
Hevnen snart sin Straale tænder,
Bristet er hvert Broder-Baand,
Bristet ved Forræder-Baand!

Jennaro.

Blodet syder, Barmen brænder!
Alt, saa grumt Du mig mistjender.
Zugen skal min Ufsyd see,
Paa min Grav selv toner Vee!

Armilla.

Blodet syder, Barmen brænder!
Fader, her din Magt jeg hender;
Flammen i Jennaros Bryst,
Tændte Du af Hevnens Lyst!

Millo.

Skjæls! thi klart din Jd jeg skuer;
Men jeg frygter ei for Dig!

Jennaro.

Kun for Dig mit Hjerte luer!
Kan vel Du mistjende mig?

Armilla.

Wilde Brødre, strides iffel!

Jennaro.

Skal da Ufsyd her forgaae!

Millo.

Fly fra mine brede Blister!
Alt i Dag vi stilles maae!

Jennaro.

Broder, knus ei Den, der lider!
Alt er kun en Rædselsdrøm;
Hust dog hine skundne Lider!
Altid var jeg tro og sm!

Millo.

Kom Armilla! lad os ile!
Bryllupsfeieren flammer klart!

Jennaro

(Hæder sig i Veien).

Albrig, nei! —

Millo.

Ha, Hevnens Pile
Dig, Forræder, ramme snart!

Alle Tre.

Blodet syder, Barmen brænder! osv.

Armilla.

Lyse Magter i det Hæie,
Naadig I bønne mig!

Millo (til Jennaro).

Kom ei mere for mit Dø,
Eller Døden venter Dig!

Jennaro.

Millo, Broder, søl min Smerte —!

Millo.

Gal i dit Forræder-Hjerte
Brænder der en syndig Lyft!
— Kom, Armilla!

Armilla.

Jeg Dig følger!

Jennaro

(ibet Millo og Armilla forlade Scenen).

Vanvids vilde Flammefølger
Vælte i mit unge Bryst!

(Han synker hen i Smerte.)

O Broder, Broder, Du er tabt for mig!
Jeg kan ei frelse Dig!

De tre Savfruer

(vise sig og trøse.)

See Dig, Jennaro! veel

Jennaro.

Alt kan jeg stue
Dybet's Aander true,
Høre Hevnens Veel!

Savfruerne

See Dig, Jennaro! veel

(De forsvinde.)

Jennaro.

Ja, veel thi Natten stiger snart paa fulstort
Binge,

Vampyrerne sig mod hans Leie svinge,
Og der ved Maanens klare Kerte,
De suge Blodet af hans unge Hjerte!
Alt nærmer Liden sig — hør Skoffen klinger!
Den til et Bryllup og en Vigfest ringer.

— Han frelles ma! hvis ei, lad da mit
Hjerte idne!

Jeg har alt seet min bedste Krambs at visne!
Min Broder habder mig — —! Alt voves
ma!

(Grundenbe.)

Jeg veed, at her skal gaae
En lønlig Gang dybt under Slottets Vuer;
Den længst er sjunken, men med dette Sværd,
Til sig en Færd,
Jeg graver mig en Vej, hvor Døden truer!
Og naar han blunder, jeg som Vagt vil staae.
Lad Dybet komme! Ulystid seire ma!

(Her ud.)

I Haven foran Slottet.

Chor

(medens Scenen smydes med Guirlander, Krands
og Flag).

Under Sang og glade Dands,
For vor Fyrste og hans Brud,
Smykke vi med Blomsterkrands;
Hænge Flag og Faner ud!
(Festlig Dands.)

Mercuccio.

Stille, ingen Støi og Trætte,
Vil I have Lov at staae!
Jeg, Mercuccio, med Rette
Her i Dag befale ma!
(Mangden trænger meer og meer paa.)

Chor.

Toget kommer! hvilken Glæde!
Kunde jeg dog bare see!

Smeralda.

Hr. Captain, vil De tilstede —?

Hr. Captain —, o veel, o veel!

— Her man staaer blandt hele Skrabet,
Bliver puffet brunn og bla!

Mercuccio.

Jeg, Captain ved Adelskabet,
Veel hvad Stjønnehed vdes ma;

(Til Mangden.)

Væ, I Bøngler! væ, I Tærner!

(Til Smeralda.)

Stjønne Donna, træd kun frem!

Smeralda (patetisk).

Hr. Captain! ved Himlens Stjerner,
Aldrig skal jeg glemme Dem!

Chor.

Vi for Ingen vige ville!

Mercuccio (fører Smeralda frem).

Her i Fronten skal I staae.

Chor.

Stod' dog bare Alle stille,

Saa blev Ingen brunn og bla!

(Processionen til Kirken begynder. Præster og Piger
aabne Toget. Skolbærere og Smaa piger, som store
Blomster. Millo og Armilla gaar under en Kron-
blumme. En Stare festliglæbte Hoffolk og Dra-
banter følger.)

Chor og Festmarsch.

Hil Dig, Millo! hil Armilla!

Hil toner vor Sang for de elskende To!

De leve! de bygge sig Kjerlighed's Villa,
Mens Fuglene quibde og Blomsterne groe.

Ende paa anden Act.

Credie Act.

Et Bærelse foran Millos Sove-
kammer.

Chor og Dands af Vampyrer.

(De fremstilles som smaa Svarter, med store,
ferte Slaggermus-Binger.)

Chor.

I susende Hvirvel, i surrende Dands,
Vampyrerne flygte for Sollysets Glans!
Naar Natten er stille, naar Alting er tyft,
Vi suge os fast til den Sovendes Bryst,
Og naar han aander i dybe Drømme,
Vi drille af Hjertets varme Strømme;
Naar Dagen da stiger i straalende Glans,
Vi flygte i susende, surrende Dands!

Den Første.

I den lune Sommer-Nat,
Brændte Lampelyset nat,
Og paa Leiets Volfstre blaae,
Der en heilig Pige laae;
Sundheds Blomst paa Rinden fiod,
Og jeg drak det røde Blod,
Laae ved hendes hvide Bryst;
Hvilken Rildren, hvilken Lyft!

Chor.

I susende Hvirvel etc. etc.

Den Anden.

Lys! lys! værre stille!
Lyttte vi nu Alle stille!
Snart han sover! Millo sover!
Vi hans varme Blod skal driffe!
Stille! stille! røb os ikke.

Chor.

Stille! stille!
Lyttte vi stille!
Vækker ham ikke!
Da skal vi driffe
Livet og Blodet. Stille dog! lys!
Sødere sover han ind ved vort Ryg!
(De lytte ved Forhænget, der sklier Scenen fra Millos Sovelammer.)

Jennaro

(Arbejder sig igjennem Gulvet, han holder en Faskel
i høy ene Haand og Sværdet i den anden).
Du Evige, hav Tak, det lykkedes!
Udmattet er jeg af det tunge Arbeid.
Den gamle Gang forlængst er styrtet sammen,
Jeg maatte bryde gjennem Gruus og Stene!
Væ! om jeg kom for seent! Om han
var dræbt!

Du høie Almagt, frels Ufslydigheden!

Vampyrerne.

Stille! stille!

Lyttte vi stille.

Jennaro (blikker dem væk).

Hist staaer den sorte, seile Igle-Slæggt,
Og ryster dorst de store, slugge Binger.
Al gode Himmel, giv mig Kraft og Mod,
At jeg min elskte Broders Liv maa frelse!

Vampyrerne.

Nu slumrer han sødt,
Og medens vor Binge
Ham Kærling skal bringe,
Vi jage Blodet saa varmt og rødt!
— Men stille dog! tier!

Jennaro

(Styrtet ind imellem dem med draget Sværd).

Dig, Naadens Himmel! dette Slag jeg vier.
(Ved Slaget af hans Sværd brister Forhænget til
Sovelammeret; Vampyrerne forsvinde, Jennaro
staaer som lynslagen med Sværdet i Haanden; Millo
træder frem.)

Millo.

Forræder! Klar er nu din Færd!
Du trænger frem med Riddings-Sværd,
Og mens jeg er i Sønnen bundet,
Du myrder mig med bjævelst Lyft!

Jennaro

(Stirrende hen hvor Vampyrerne forsvandt).
Forfjæmbet! — Alt forfjæmbet!
Det blev med Tel saa lyst.

Millo.

Forræder!
Staaer Ingen Kongen bi?
Hvo vaager i min Færd?

Jennaro.

Fortvivl min Sjæl, jeg tør mig ei forsvare!

Chor af Vagten.

Tro din Kriger-Stare
Vil dit Liv forsvare!
Forræderen skal bødel
I Døden blødel!

Jennaro.

Jeg er ufslydig, tro mit Ord!

Millo.

Ufslydig, Du? — Ja, Frælle!
Din Ib er endt paa denne Jord!

Chor af Piger og Qvinder.

Det er Jennaro! — Ja, den Frælle!
Hvor kom han her — — ?
(Opdager de fra Gulvet opgravne Stene og Gruus.)
En Vei han banede sig der;
Sin Broder har han villet dræbe.

Jennaro.

Sandheds-Ord er paa min Læbe!
Broder! for din Frelse ene,
Brød jeg gjennem Gruus og Stene!
— Væ, hvad har jeg sagt, jeg Arme!

Millo.

Du tør spotte i min Harmel
Dø, Forræder!

Chor.

Dø, Forræder!

Jennaro.

Dine Sorger, dine Glæder
Altid før jeg beelte tro,
Intet stille da os To.
Saae jeg Dnset i dit Die,
Drog jeg over Bjerg og Høie,
Tbi din Lyfte var min Lyft;
Troer Du da, jeg i dit Bryst
Kunde støde Dødens Sværd?

Millo.

Saa forklar din fære Færd!
Blis Dig reen for mine Blikke!

Jennaro.

Himmel, neil jeg kan det ikke!
Broder! jeg ufslydig er.

Millo.

Længer ei Du spotte her!
(Til Vagten.)

Bringer ham fra mine Blikke!
Han skal dø!

Chor.

Ja, dø paa Stand!

Jennaro.

Millo! nei, det kan Du ikke!
(Med den inderligste Smerte.)
Broder, Liv og Fædreland
Skal mit unge Hjerte miste!
Alt i Dødens Nat vil briste,
Naar jeg har mit Die lukt.
Broder, Livet er saa smukt!
Jeg er ung, mit Hjerte flammer —!

Choret.

Sært mig rører al hans Jammer!

Millo.

Vel, forklar Dig! — Kan Du ei,
Er der ingen Frelsens Veil!

Jennaro.

Nei, saa maa jeg bløde!
Vandre til de Døde!
Kastet er mit Læringspil,
Blodigt Du det angre vil!

Millo (giver Bagten et Tegn).

Affsed!

Choret (til Jennaro).

Viis os din Ustyldighed!

Jennaro

(Der, lød de vilde Jere ham bort, river sig los,
træder hen mod Millo og med Høitidelighed og
Emerte udbræder.)O Broder! Broder! Døden vil Du jeg skal
lide.Nu vel! ja Du og Verden skal min Ustyld
videl!— Jeg er ustyldig! — Alart jeg seer
din Anger og din Smerte!

Men Du det vil — lad isue da mit Hjerte!

Saa hør! for Dig jeg røvede Armillal

For Dig at glæde tog jeg Falt og Hest!

Vel har jeg Falken dræbt, og Hesten dræbt!

Din Bryllupsfest jeg stræbte at forhindre,

Og nu, i denne Nat, foran dit Leie

Jeg staaer med draget Sværd — og dog
ustyldig!Norandos Magt det er! hør Afgrunds-
Stemmen.

(Melodrama.)

„Den stolte Falk, Du nylig fik, skal ei din
Broder glæde!„Den Næbbet i hans Die staaer, saa at han
Blod vil græde;„Men bringer Du ham Falken ei, tør Du
det aabenbare,„Strax bliver Du en Marmorsteen, fortvivl
nu i din Fare!

(Med et Strig.)

O Lysets Gud!

(Man hører et underjordist Bulder: Jennaro bliver
fra Foden til Anaet et hvidt Marmor.)

Millo

Ja, hvad er det! o Skræk!

Jennaro.

O, sly mig eil nu maa Du Dommen høre!

„Den stolte Hest, Du nylig fik, skal ei din
Broder glæde!„Ehi naar han sætter sig paa den, er Døden
brat tilfødt;„Men bringer Du ham Hesten ei, tør Du
det aabenbare,„Strax bliver Du en Marmorsteen, fortvivl
nu i din Fare!(Underjordist Bulder: Jennaro forvandles til op
mod Bryllet til et hvidt Marmor.)

Millo

(Afvirter forfærdet hen (ind ham).)

Stands Broder! stands! O sly ei meer!
Du er ustyldig! — Stands!

Jennaro.

Nei, jeg maa tale,

Før Marmorfulben isner alt mit Indrel
„Ja, Pigen selv, Du røvet har, skal ei din
Broder glæde,„Hans Bryllupsnat Vampyrerne som Gje-
ster er tilfødt!„Men bringer Du ham Pigen ei, tør Du
det aabenbare,„Strax bliver Du en Marmorsteen! — —
(Underjordist Bulder.)Jeg isner! Døden! Broder!
Jennaro forvandles hest til Marmor. Millo
kastet sig fortvivlet ned foran ham.)

Choret.

Skræk og Nædsel os betagel

Død og Jammer Diet seer.

Bange lyder Folkets Klage;

Vor Jennaro er ei meer!

Ende paa tredje Act.

Fjerde Act.

Et Galleri paa Slottet.

Kløerspaerrude

(I Høiselskappe og med Høisegobs.)

Hvad er nu Millos Kongeborg?

Tohuvabohu! Mørke og Sorg.

De ruge og knuge,

De Marven ubluge,

Dræbe Fornøielsen,

Standle Forbøielsen,

Livsløst og Gammen!

Nu vil jeg gaar,

Først for sig selv man sørge maa.

Smeralda (Her ind).

Er det Sandhed? Er det Digt?

Ud fra Slottet, ned af Gaden,

Samlede alt Folk fra Staden,

Jeg det har fra Bagtparaben,

Gaaer ei Rygte, gueligt.

Prindsen, siger hver og Een,

Er forvandet til en Steen.

Kløerspaerrude.

Egte Marmor; hvid og reen!

Marmorsteen!

Smeralda.

Det gaar mig i Marv og Been!

Marmorsteen.

Kløerspaerrude.

Sorgen er stor.

Selv om Suffergrisen

Binder Ragekonen Flor.

Høi og Lav, Lille, Stor,

Alt staaer ud i Flor,

Og Sørgebers i Uvisen.

Smeralda.

Død er Glæden!

Kløerspaerrude.

Alt gaaer op i Græden
Og i sort Couleur! — —
— Jeg kan ikke som de Andrel
Jeg maa vandre, vandre, vandre,
See at komme i Humeur.

Smeralda.

Alt, jeg bærer!

Kløerspaerrude.

Nei lad være! De betænke,
Døben tør De ikke stjente
Slig en Blomst, — nei, De maa groe!
Stjønne Frøen, eller Enke,
Sorg er ikke for os To.

Smeralda.

Jol Jol!

Kløerspaerrude.

Lad os vandre, stille, fro,
Søge hist paa andre Steder,
Huuslighedens rare Glæder.

Smeralda.

Hr. Hof-Overvaagemester,
Lad ei saa, jeg røbmer da.

Kløerspaerrude.

Sagte, sagte! det nok bedst er
At vi liste os herfra!
Lad os som to Roser sagre,
Blomstre, og see til at slagre
Vort fra dette Sorgens Slot.

Smeralda (brommende).

Blomstre! — slagre!

Kløerspaerrude.

O, du fagel!

Begge To (jublende).

Lad os slagre!
Kjærlighed gjør Hjertet godt!
(De danser ud.)

(Cabinet foran Millos Soveværelse.
Væggene besatte med sorte Drapperier.)

Millo

(Anæler foran Jennaro).

Diet er lukt!

Vssets Straale sukt!

Marmorstøb og hvid

Han staaer; dog mild og blid,

Som før, hans Læbe smiler!

Han sover! — sover! nei!

Han vaagner ei!

Jeg har ham dræbt, o Smerte!

Fortvivl mit Hjerte!

Norando

(aabenbarer sig for ham, han holder en Dolt i Haanden).

Kong Millo, stands din Smertes vilde
Udbrud!

J Stjæbnens Bog stod Nubnens Død op-
tegnet,

Forbandelsen, Armillas Nan, din Dval,
Selsk Straf for mig, for Hevnen i mit Hjerte!

Millo.

Norando, Du ene
Kan Frelsen forlene!
Til Dig nu jeg flygter,
Ehi Vys! jeg frøgter,
Det hører mig ei
Paa min blodige Bei!

Norando (nærmer sig).

Jennaro frelses kaul grusomme Dom!
Men Stjernerne det vil! (til Millo) tag denne
Dolt,
Og støb den dybt, dybt i Armillas Hjerte!
Men her paa dette Sted! og hendes varme
Blod

Oplive vil det kolde Marmorbillede.

Millo.

Hun er din Datter! hun er min Vio!
O Grumme, dræb mig! tag mit Liv!

Norando.

Der er ei anden Bei til Frelse her.
Hun dræbes maag jeg lider med som Du!
(Forsvinder.)

Millo.

O Veel min Dom jeg oplyst seer!
Der er ei Redning meer!

(Han synker fortvilet ned paa Jorden.)

Armilla (her til).

Alt jeg hørte! Tanken flammer!

Grumme Fader, sku vor Jammer!

Frels Jennaro! jeg vil bøde.

Du jo vil at jeg skal bløde.

(Hun kaster sig ned og omfavner Jennaros Statue.)
Naade! Frelse! tag mit Liv!

(I det Øieblik Armilla dæber Døllen med sit Bryst,
ruller et Jordenbrag igjennem Slottet, Scenens Bag-
grund aabnes og man seer Stoven og det der, i første
Act omtalte Grav-Monument; paa dets Ruppel sidder
oplyst igjen den dræbte Navn og staaer med Vingene.)

Chor af usynlige Aander.

Dørtet er forbi.

Straffen er endt!

Naaden er sendt

Fra Vssets Morgenrøde.

(Jennaro er, i det Forvandlingen seer, pludseligt op-
støvet, han stover i Broderens Arme, omfavnes igjen af
Millo og Armilla. Alt omkring dem tener Trylle-
Melodier.)

Jennaro, Armilla og Millo.

Flammesbrønne

Hjertet gjennemstrømmel!

Alt er Melodil!

(Paa et Vink af Norando, som under Sangen aaben-
barer sig, forandres Scenen til en festsal, pragt-
fuldt oplyst. Dele Høffet og Hollet, festlig klædt,
stromme til.)

Almindeligt Chor og Dands

(under hviler Millo, Armilla, Jennaro og No-
rando blises).

Morgenens Stjer som Roser staae,
Blomsterne dufte og Fluglene staae,
Kjærligheds Glæde, Kjærligheds Vist,
Døner fra Himlens og Jordlivets Kyst.

Eventyr-Operaen Havnen blev i sin gamle Skikkelse, som Syngestykke i tre Acter med Dialog, opført første Gang paa det Kongelige Theater, den 29de October 1832.

Nu er Dialogen forandret til Recitativer, den hele Digtning paa ny gennemarbejdet af Forfatter og Componist.